

VERNISZÁZS

Élt egyszer egy festő. Valójában fiatal rajztanárt kellene mondanunk, minthogy igen-igen fiatal volt: szakálla még ritkásan ütközött, mindazonáltal ő megnövesztette volna, ha az igazgatója engedi, aki igazgató ezt nem engedte. Ezek után, mert a fiatalok ilyenek, ilyen elszántak, ilyen reménykedők, ilyen megátalkodottak, titokban mind a szükségesnél, mind az elegendőnél többet borotválkozott, miközben tenyerével simogatva állát, méregette a szakállerősséget: erősödik! – gondolta komolyan és kajánul.

A jólborotvált fiatal rajztanár egy kisváros általános iskolájában tanított. S jóllehet maga is kisvárosban született, ebben a kisvárosban mégis úgy érezte, hogy ő nem kisvárosi, illetőleg kisvárosi volt, azaz kisvárosi származású, egy volt kisvárosi, aki a főiskola szabad prérije után egy kisvárosban sínylődik – egy nyomorult kisvárosi kisvárosi lett. Ez a felismerés annyira kiborította, hogy sutba dobva, pontosabban elő sem szedve drága, külföldi festékeket s mókusszőr ecsetjeit, hozzáfogott macskákat tenyészteni. És ezt azzal a nyugalommal és könnyedséggel tette, mintha a nagy alkotás, az életmű csimborasszója megvolna.

Az az ötlete támadt, hogy keresztezések útján kitevényszt egy új fajtát. Csak azt nem bírta eldönteni, hogy akkora legyen-e, mint egy kutya, doberman vagy valami efféle, vagy olyan kicsi, mint egy egér. Mindenesetre az egérnagyságú *üzemeltetése* olcsóbb volna és persze, célszerűbb, amennyiben végképp eldőlne az örökös macska-egér harc, hiszen fabatkát sem érnének a setét egérlyukak. Igaz viszont, a másik lehetőségként, a kutyanagyság meg a kutya-macska barátságot *oldaná meg*. Így hát a kérdés megnyugtató eldöntéséig kicsit is, nagyot is begyűjtött: a kicsi szőke tanítványok ahogy nyávogó iskolatáskákkal vonulnak végig a városon!

Volt egy barátja, aki néha-néha átruccant hozzá a közeli városból; istenem, egy másik kisváros! Pajtikám, lengette végig csalódott tekintetét a festő szobáján, kellene neked valami alkalmi nő. Az kéne! A festő épp evett,

oda-odadobott ezt-azt a macskáknak; hallgatott. Tudta jól, hogy barátja egy korán kötött házasság terhét cipeli, s *alkalomadtán* szívesen megpihenne. Netán előlem varázsoltad el a szobacicáid?! És mivel a festő nem mutatott hajlandóságot az ellenvarázslatra, a barátja lógó orral továbbállt. *Lógó* orral, mert új csapásokon *szaglász* pihenőhely után, hol terhét majd lerakva, tarkójára kulcsolt karokkal elnyújtózik, s hagyja, hagyja, hogy a selymes füveket borzoló szél lefújja szívéből a házasság keserűségét.

Szabályos rendszerességgel anyja is át-átruccant. Hoztam neked túrót, vaját meg fasírtot, a kedvencedet, enned kell. A festő leült az asztalához, és evett. Az édesanyja a tükör előtt rúzsozta magát. Mit akarsz ezekkel a dögökkel? – kérdezte a tükörtől, mert nem fordult meg. A festő nem válaszolt. Kettétört egy fasírtot. Elképzelte, hogy a fasírtban bányászó húsbányászok kínlódhatnak, mert nincsenek rétegek, azaz vannak, de foltszerűen és a foltok is szegények. Nyomasztották a soros és köteles anyai látogatások. Mondd, fiacskám, még mindig alkalmi nők után koslatsz? Ajkait beszíva kente alsó ajkáról a felsőre a rúzst. Miért nem leszel szerelmes! Túl erősen préselte egymáshoz ajkait, elmosódtak a kontúrok, a rúzsozás olyan lett, mint ami jobb, ha nem volna. Idegesen toppantott, s rúzsozott újfent.

Ideje, hogy végre benőjön a fejed lágya! És mert a festő továbbra is hallgatott, édesanyja megfordult, és rikácsolva kiáltotta: hogy vagy képes ekkora bűzben élni! A festő, bár tudta, ez a legrosszabb, amit tehet, nem tudott elfojtani egy mosolyt. Itt viszont örvendetesen hízottak a rétegek, állapította meg magában a rúzsozásról.

A festő, ha megérezte édesanyja látogatását, húzta-halasztotta a hazatérést, ami szintén nem volt könnyű, mert sem moziba, sem egy kopottas kávézóba nem volt kedve beülni. Legtöbbször az iskolában maradt táblát festeni. Tudja, kedves kolléga, karolta-volt át az igazgató, s bizisten úgy lapogatta, mint egy nőt, tudja, hogy megtiszteltetés minékünk, hogy maga *ide választott*, bár talán fintorog, ha a magunkfajta igazgatókkal van kényszerűen dolga, igen, ne is tiltakozzék, jól tudom, ma már a minőségé a vezető hang, s nekem csak érettségim van, noha magunk között szólván, nagy szó volt az valamikor, hja!,

ésde lássa be, és miért ne tenné, mily fontos a tapasztalat, én meg harminc éve vagyok igazgató, igazgató vagyok, mégsem növesztette meg fülem a kevélység, bátorodjék hát szólani, ha valami nyomja a lelkét, és mi minden nyomhatja! *Fessék* képeket, majd felakasztjuk a falakra, persze szerény kezdetnek talán a táblákat festhetné le, szóval ne *féljék*, nem harapjuk le a fejét, majd megkedveli *itt*, családot *alapít*, van-e már kiszemeltje, hozza csak el, ha-ha-ha, hadd lássuk a mátkát!

Táblafestés közben arra gondolt, hogy itthagya ezt az iskolát, kitenyészti az új macskafajtát vagy giccseket fest, pl. szentképeket, és dőlni fog a pénz, és egyszer s mindenkorra kivonja magát a szükségszerűség nevében fellépő kényszerítő erők hatalma alól. Később aztán szégyenkezett az ilyes gondolatok miatt, mert tulajdonképpen szeretett táblát festeni, egyfelől a munkáért: ahogy kialakultak a tekintetet magukba szippantó nagy, fekete felületek; másfelől meg azért, mert ilyenkor arra gondolt, hogy itthagya ezt az iskolát.

Október közepe volt, *lehetetlen* időjárás. Gyakran esett az eső, viszont ha derült volt az ég, jeget vedlettek a reggeli pocsetták. Mindamellet e város büszke volt éghajlatára, mely révén gyakran szerepelt a jelentésekben mint az ország leghidegebb pontja. Itt még decemberben is hetykén jártak kiskabátban az utcákon, úgyhogy a város különböző részein feltűnő festő, sálban, télikabátban és mégis dideregve, szüntelenül úgy érezte: kirí.

Kövér cseppekben esett, s mert aznap nem volt látogatási nap, a festő türelmetlenül várta egy kapualjban, mi lesz. Sosem lesz vége, sosem lesz vége, ismételte. Szerencsére arra jött egy ismeretlen, és felajánlotta az ernyőjét. A legszívesebben, s a legcélravezetőbbnek is ez tűnt, belekarolt volna az idegenbe; ennek ellenére illendően ügyelt, ne érjen hozzá a vállával sem. Fejüket kicsit egymás felé döntötték, legalább az nem ázott. Tudja mit, mondta az esernyő gazdája, karoljon belém, meglátja, úgy kényelmesebb lesz!

Ekképpen mentek tovább a fekete ernyő alatt, s észre sem vették, hogy elállt az eső. Milyen kellemes illata van ennek az idegennek, állapította meg magában. Mint bizonyos folyóknak.

Nézze, elállt az eső, mondta az ismeretlen a sarkon. Hát, isten önnel! Isten önnel!

Az idegen még visszafordult: ne haragudjon, régóta szeretném megkérdezni, ha nem sértem vele, mondja, a festők szíve helyén ugye csengettyű dobog?

A festőt zavarba ejtette a kérdés, s ha zavarba esett, igyekezett volna fesztelenséggel leplezni, de legtöbbször nem tudta, mi volna fesztelen, ebbéli zavarában aztán mélyen elpirult. Ezen még nem gondolkoztam, hebegte, és tettetett közömbösséggel, mely alól azért kilógtak a zavar remegő lólábai, indult haza, hazafelé. Útközben ingerülten gondolt az elsietett búcsúra, akkori önmagára. Hideg szél sepert végig a városon, a festő mégis megizzadt. Ideje volt, hogy bevallja: az idegen, az esernyő gazdája, a legvonzóbb nő volt, akit valaha is látott. Ön egy romlatlan, vonzó nő, ezt kellett volna mondania. Ó, mennyire másodrendű, felesleges, jelentéktelen, elhanyagolható, üres, lapos, semmitmondó az, hogy mit mond. Viszont nem kellett volna elengednie!

Ettől a naptól kezdve mindenhol, a város legkülönbözőbb helyein: a kirakatutcában, az új tér reprezentatív-nak szánt bonyolult térkiképzéseiben, a néptelen mellékutcákban, az állomás előtti vegyes, *izgékony* tömegben, a népliget aszfaltsétányain, sőt a parkot körbefutó gyerekvonaton, ezen a rossz fajta *hernyón*, a kávézók füstös termeiben, a buszok *ingékony* utasai között a lányt kereste. Már jóideje tartott a téli időszámítás, a korai sötétedés érzékenyen érintette, szidta ércesen, sehogy sem akarta elhinni, hogy tulajdonképp *mos* tjárnak jól az órák. Dühös volt, nem maradt ideje mindenre. Felpillantott az égre: a kisváros fölött a Fiastyúk olyan volt, mint ha valaki *odaköpött* volna...

Reggel súlyosan ébredt. Ha nem kellett bemennie, akkor ez elviselhetőnek tűnt, ráadásul meg lehetett lovagolni: tüzet gyújtott, teát forrázott, beburkolózott nyútt, fekete pokrócába, s betelepedett öreg hintaszékébe. Az ablakon túl fáradtan ragyogtak a vadszőlő sárga, bíbor, barna levelei. Hol itt, hol ott és szeszélyes időközönként levált egy, és halott pillangóként hullott a nedves földre. A festő elmerülten szürcsölte teáját, lábát rozzant sámlíján pihentette egy alvó macska társaságában. A gyapjú-

zoknis lábfejek fölöttébb vidámak voltak, integettek, egymáshoz bújtak, élvezték a dologtalanságot s a meleget. A pokróc hosszú bolyhai kecsesen hullámoztak az ütemes ringatózásban, akárha (Cousteau-filmeken látni ilyet) sekélytengerekben, hová megszűrve, de még életerősen ver be a fény, a puha szárú növények. Lehunyta szemét. Szíve kihagyások nélkül dalolt őszi dalokat. *Csengettyűzik bennem az ősz!* Ezt hallgatta.

Egyik útja során szikár, jólöltözött, ötvenes férfi állította meg. Mi vagy ki után kutatsz, ifjú barátom? *Netán* koslatsz? Az én nevem Zsorzs, a kultúrház igazgatója vagyok, művészember magam is. Hidd meg, bizalommal fordulhatsz hozzám! A festőbe karolt, s összevissza vezette az ilyen-olyan utcákon. Közben bólogatva hallgatta a megnyíló vagy inkább: felszakadó, tályogként kihasadó festőt, aki ügyetlenül rakosgatva a szavakat, beszélt a lelkét kitöltő lányról, egy profán megváltásról, illetve annak esélyéről, mert valójában még nem is ismeri és így tovább. Hosszú kérdezősködés kezdődött, amolyan szelíd kihallgatás, és a beszélgetés oda *konkludált*, hogy a festő mihamarabb festeni kezd, Zsorzs pedig rendez a kultúrban egy kiállítást, és a verniszázásra *mindenkit* meg fognak hívni. Biztosan eljön a lány is!

Miként tervezték, úgy is tették.

A verniszázásra nem jött el a lány. A festő mégis boldog volt, bár ha az ember boldog, valószínűleg észre sem veszi, azonban neki alkalma volt erre, mert megnyitó után, amikor Zsorzs javaslatára az ifjúság ottmaradt, hogy némi itóka mellett tartalmasan elbeszélgessen, mert az ifjúság egyetlen alkalmat sem szalaszt el, hogy megtárgyalja a haladás problémáit, a Zsuzsa megkérdezte tőle: boldog-e? Igen, felelte a festő, és nem hazudott. Várta, hogy betoppanjon a lány..

A Zsuzsa mellett állt, kenték a szendvicseket. Karjuk néha-néha összeért, a lány ilyenkor hátradobta hosszú, egyenes haját, és mosolyogva fordult felé. Az asztalon konyakok és olcsó borok álltak. A többiek a terem közepére tolt székeken ültek, egy bizonyos Jenő nevű orvost hallgattak. A Jenő ma is formában van, mondta a Zsuzsa. A festő hátrapillantott; Jenőnek *választékba* fésült *göndör* haja volt, kerek arca, hosszú ujjait pedig úgy vil-

logtatta, mint valami kicsi szobrokat. Nem szeretem a jól-fésült, kedves fiúkat, súgta a Zsuzsának. Magában azért irigykedve gondolt arra, hogy igen, ez igen, ilyen helyzetekben így kell cseverészni; ő mindig hallgat, vagy arról beszél, ami épp foglalkoztatja – esetlen és unalmas! Majd azzal próbálja vigasztalni magát, hogy ő viszont okosabb! Le volt köpve az egyik képed, mondta együttérzőn a Zsuzsa, miközben haja a festő arcába csapódott, finoman, de mégiscsak csapódott. De én gyorsan letöröltem, tette hozzá sietősen. A széphez nem tartozik okvetlenül a dicséret, *okoskodott* ekként a festő. Azt azért méltányolta, hogy a Jenő történetei, noha ostobák, nem ragadnak le, bele a kisvárosi sárba, van valamilyen csattanójuk.

Egyszer bejön hozzánk egy férfi, kérdem, mi a panasza. Azt mondja, ő inkább megmutatná, csak küldjem ki a nővérkéket. Fiacskám, mondom neki, ne titkolózz, kórházban volnánk, hát elő a farbával! Hát, ő előjött vele!

Üvegek jártak körbe-körbe, ha valamelyik Jenőhöz ért, míg be nem fejezte soros történetét, combjai közt pihentette, aztán, mennyiségtől független, kiürítette.

Van nálunk a Pista, a próbababa, az ápolónők rajta tanulják a kötözést, injekciózást meg a kanülözést. Egyszer egy új orvosnő jött az osztályra, fiatal, illatos, volt még benne valami szakmai szüzesség. Megmutattam neki a Pistát, tetőtől talpig be volt fáslizva. Mondtuk a csajnak, nagyon fontos eset és súlyos, csak a csodákban bízhatunk. A kislány bízott a csodákban, ottmaradt, komolyan, igyekvően, igazgatta a csöveket. Este aztán rohan, épp én valék az ügyeletes, rohan könnyes szemmel, hogy meghalt a beteg. Az egész kórház röhög rajta...

Ilyenek ezek a fiatal lányok, vette át finoman az irányítást Zsorzs, később aztán belejönnek, pironkodás nélkül beszélnek arról is, amiről pironkodva illik beszélni. A kanülözésről, fordult meg a festő, s örült, hogy ezzel az odavalósi tréfával sikerült bekapcsolódnia a vidám társalgás körébe, hogy ő sem marad le a Jenő mellett. De jószerivel csak a Zsuzsa nevetett.

Befejezték a szendvicseket, leültek ők is. A Zsuzsának nem jutott szék, majd az *ölödbe* huppanok, oké! És már huppan is. A festő kínosan tekingetett az ajtóra...

Valaki a szerelemről kezdett beszélni. Nem, nem, kapott a szón Zsorzs, nekem már nincs szükségem rá; mikor még fiatal voltam, mikor még nem kellett diétáznom, akkor igen, de akkor meg nehezen jutottam hozzá, ha-ha-ha, bár egy alkalmihoz; s integet, mint a stopposok. Hát, fogjatok össze, fiatalok, ti segíthettek egymáson, osszátok meg a magányotok! Nevetve nézett a festőékre.

A Zsuzsa átkarolta a festő nyakát, s egészen a füléhez hajolt. Engem Zsuzsának hívnak, egyedül élek. Úgy szeretném, ha te a Károly névre *hallgatnál!* A festő elsimította arca elöl a lány haját; a mozdulat félre lett értve, a lány szorosán hozzásimult, ami ismét bosszantotta a festőt, noha jó volt.

Kopogtattak, a festő fel akart pattanni, de a Zsuzsával az ölében nem ment, hatalmasat vágódtak. A Zsuzsa vihogott, a festő ijedten pislogott ki alóla. Az ajtónyílásban egy miniszoknyás lány állt, karján jókora tálcával. Íme, kiáltotta Zsorzs, megjött a pizza! Gyerünk, essünk neki!

Körülállták a pizzás lányt, és állva enni kezdtek. Barátim, szónokolt teli szájjal Zsorzs, használjuk bátran a mancsokat, legyen zsíros a homlokunk is, tömjük a bendőnk! Üzenjünk hadat a pipiskedő salátáknak, legyünk konzervatívok! DEHISZ ez a pizza olajban van kisütve, olajban! – nézett a pincérlányra, hát már egy rendes pizzát sem tudnak csinálni! Jönnek mindenféle szakácsocskák, önhittek, magabízók, tájékozatlanok, és azt hiszik, övék a világ, azt hiszik, mert övék a világ, bármit tehetnek vele, új irányzatokat hirdetnek, holott egyetlen valamirevaló irányban sem elkötelezettek, keverik az ízeiket, keverik, hogy bizonytalanságban tartsanak minket. És mi, ennek a lebegésnek a megrázkódtatásában, nem tudván mire támaszkodni, itt állunk a korgó tanácsalanságban, melyben e pizza csak tétova, zagyva fecsegés; ujjai között szétmorzsolva hullatta vissza a tálra a pizzadarabot, a káosz, folytatta, a semmi, és akkor bármi lehet, ezt teszik elém, EZT, mondta már ordítva a megszeppent lánynak, nem szemlélhetem hidegen, fel kell háborodnom, lelkem mélyéig fel kell hogy korbácsoljon, fel kell fednem a bajokat, EGYSZÓVAL felszámolandó visszaélésnek kell hogy tekintsem!

Sokan tapsolni kezdtek *olajos* kezükkel. Még a nagyon éhesek sem ettek tovább. Csoportocskák alakultak, készülődtek a hazatéréshez. A festő ide-oda sodródott, mint falevél a rossz alföldi szélben; a Zsuzsa a nyomában. Károlyom, ugye, hazakísérsz? Haza, felelte a festő rosszkedvűen.

(Mennyi pizza maradt parlagon!

A pizza diétás koszt?

Én őszintén akarok élni!

Őszintén élni annyi, mint őszintén vállalni a hazugságokat!

Tudod, Károly, mi Zsorzsot *magunk közt* úgy hívjuk, hogy a kapitány.

Észrevetted, Károlyom, hogy termetre is milyen jól illünk egymáshoz!)

Zsuzsa féloldalasan dőlt az ágyra, fejét könyökére támasztotta. Álom és valóság közt szakadék van, szédülök. A festő egy széken ült, azt gondolta, talán részeg a lány. Szeretett volna hazamenni, ugyanakkor ez sehogyan nem akart összejönni. Kezdeményezett hát valamilyen semleges dialógust, miközben igyekezett a homályban szálldosó illatokat, a szavak alját kavargató vágyakozást, az ágy szabadon maradt hatalmas és a női test fedte térségek közti aránytalanságot nem számba venni. Álmodat nem ismerem s a valóságod alig. Ha meg akarod ismerni az álmaidat, kísérj el az ágyba!

Soha! – állt fel a festő, és rögtön megbánta túlméretezett heveségét, van valakim, akarta vigasztalni a lányt, de ez meg *inkább* kárörvendőn hangzott, mint szomorúan. A Zsuzsa szemében nem volt vád, csak kis bánat és millió kérdés. Ki a hibás? Mi volnánk sorsunk kovácsai? Szeretnénk együtt lenni, és szeretnénk bízni egymásban, szeretnők, ha az odaadást odaadás méltányolná, szeretnénk több szenvedélyességet és kiállást, szeretnénk megértőek, jólneveltek lenni, szeretnők, ha körülöttünk minden jól menne, és ha ebbéli törekvésünk szimpátia szemlélné és segítőkészség támogatná? Szeretnénk isten tenyerén ülni?

Átöltözöm és lekísérlek, szolt a Zsuzsa. Belépett a fürdőbe, felkattintotta a villanyt, megállt a tükör előtt. A tükörben egy lány állt, végtelenre állított pupillákkal né-

zett ki onnét; lassan kigombolta hófehér blúzáát, mellei remegtek, mint kicsi állatok, mikor ha anyjukba kapaszkodva félnek, a lány, a *tükörben*, mellei alá nyúlt, enyhén megemelte Őket, miáltal az iménti remegés megszűnt, vagy máshová költözött. Lehelet homályosította el a képet, a Zsuzsa megfordult, és mohón hajolt a zubogó víz-sugár alá. Az arcon apró kráter gyűrődött, a kép szóra-koztató, bár a hús, a bőr sajog.

Kiléptek a hideg estébe. A Zsuzsa szeretett volna el-szívni egy cigarettát, menet közben nem tudok, megáll-tak egy alacsony ház előtt, s a két ablak között nekidől-tek a falnak. A közelben hatalmas robbanás, vagy mi! – a festő sebesen a földre vetette magát, karját szakszerűen a tarkójára fonta. A szája megtelt homokkal, porral, moc-sokkal. Üvegsörömpölés hallatszott, *m a j d* valaki szidta a gyereket: betört egy ablak. A rémület tárgyitalan volt, tehát nevetséges. A festő idétlenül nevetve felállt. Mi-közben ruhájáról verte a port, azon töprengett, mivel magyarázza viselkedését. Azt fogja mondani, hogy meg-botlott. De, úristen, álló helyzetből megbotlani, van-e en-nél röhejesebb?!

Csupán ekkor vette észre, hogy nincs *miért* magya-rázkodnia: a Zsuzsa görcsösen szorította magához táská-ját, szoknyája fel volt gyűrődve, látszódott a hófehér bugyi, arca torz maszk volt, tátott szájjal nyöszörgött. A festő odalépett, na, na, nyugodj meg. A Zsuzsa szájá-ban a fogak szét voltak szóródva, érződött savanykás szájszaga, na, na, a nyelve remegve kisimult, *na, na*, lát-szott a bénító félelem, ott van a nyelveden!

Menj most el, kérte Zsuzsa. Tenyerével lesimította szoknyáját, vékony orrcimpáin halvány pír ütött át, a szemei megteltek ragyogással... Ezt neked adom, mon-dta, s letekert ujjáról egy *kék pántlikát*. A festő zsebébe süllyesztette; a dohányszemcsék mint paraziták tapad-tak rá.

Otthon bűz fogadta, ám nem a sajátos és megszokott macskaszag. Érdeemes volt a forrás után nyomozni! De-rékből előrehajolva indult a lefolyótól, a fal és a konyha-kő kínálta repedés mentén, az udvarra nyíló ajtó felé. Az útvonal topológiája egyszerű, mindazáltal élvezetes-nek nevezhető: a mosogató alatt sötét zsírfoltok összetett

látványa, arrébb, a cipőtalpak helyén, a foltok hiánya két ellipszisszerű alakzatot rajzol ki, még arrébb, a konyha szabad terepére felé, ritkuló és zsugorodó foltok, ami a kő díszítésére utal; a fal salétromos (ez külön élvezet, megannyi térkép!) tövében várárokként végighúzódo repedés, e főrepedés mentén kisebb, keskenyebb árkok, ezek mélységéről azonban szintúgy nem lehetett fogalmat alkotni. A legegyszerűbb volna végigszagolni őket – gondolta a festő.

Ekkor váratlanul kinyílt az ajtó, a lengő felület felökte a kutakodó festőt, tudniillik nem hallotta a kopogtatást. Mulatságosan hullott négykézlábra, és ha már ott volt, beszagolt egy lyukba: megvan, ez a bűnös, a bűdös! (Aztán megfordult, és még mindig négykézlábon, feltekintett a jövevényre a jövevényen: a cipőfűzők párhuzamos szakaszai belevesznek egy bogba, hogy aztán pompás masniba szökjenek, a harisnya pászentosan fut a gömbölyös bokán, fut felfelé; a térd vonulata elvész a szoknya harangja alatt, pajkosan, mint egy tenyér mögé bújtatott mosoly; a kiskabát ki van gombolva, de nincs rés a két szárnya között, hol be lehetne látni, így a pulóver csak a nyaknál tűnik elő, ám épp hogy megmutatja magát, mert átadja helyét az alóla kifutó csupasz nyaknak, melyen a békaperspektívából is nagyon szép lányfej pihen. Bocsásson meg, *kedvesem*, hogy csak ilyen későn, sajnos, mire odaértem, már eljöttek, azért a képeket megnéztem. Aztán a kapitány mondta, hogy keressem meg, mert vár. Kicsoda, kisasszony? Hát a kapitány, jaj, mi csak így nevezzük magunk között Zsorszot! Akkor mi most magunk között vagyunk, kisasszony? Igen, igen, milyen feledékeny vagyok, *kedvesem*, még be sem mutatkoztam. Nagyon örülnék, kisasszony, ha a *Janka névre* hallgatna!